

Sygn. akt IV KK 544/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 lutego 2018r.,

w sprawie **D.S.**

skazanego z art. 180a k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K.,

z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt IV Ka .../17,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt XI K .../16/P,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

D.S. został oskarżony o to, że w dniu 24 marca 2016 r. w K. prowadził pojazd marki Mazda o nr rej. [...] na drodze publicznej i w ruchu lądowym czym nie zastosował się do decyzji numer [...] o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, wydanej przez Starostę M., jednocześnie znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci THC o stężeniu 4,3 ng/ml, a ponadto będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K .../14, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o przestępstwo z art. 180a k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. XI K .../16/P, uznał oskarżonego D.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności: orzekł nadto środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (art. 42 § 3 k.k.) oraz świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k.).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt IV Ka .../17, po rozpoznaniu wniesionych apelacji, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezwykle lakoniczne odniesienie się do zarzutów apelacji i porzucenie na stwierdzeniu, że są one niezasadne bez przedstawienia toku rozumowania prowadzącego do takiego stwierdzenia, w szczególności w zakresie wykładni i subsumcji znamienia „pod wpływem środka odurzającego” oraz oceny przez Sąd I instancji opinii biegłego w tym zakresie;
2. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść wyroku, a to art. 178a § 4 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony znajdował się w stanie pod wpływem środka odurzającego z uwagi na przyjęcie stężenia THC we krwi w wysokości 4,3 ng/ml, podczas gdy aktualne badania naukowe wskazują, że powiązanie liczbowego stężenia THC we krwi ze stanem odurzenia jest zawodne a nadto nie zbadano wpływu środka odurzającego na oskarżonego.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w K. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D.S. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Te uwagi natury ogólnej, odnoszące się do zasad i granic postępowania kasacyjnego, stały się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego D.S. kasacji i treści jej uzasadnienia, które w istocie – w znacznej części – stanowią powtórzenie zarzutów apelacji, jaką obrońca wywiódł od wyroku Sądu pierwszej instancji. Co więcej, lektura wniesionego w niniejszej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, że autor kasacji w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, które następnie zostały zaaprobowane przez Sąd odwoławczy, a także stara się skłonić Sąd Najwyższy do skontrolowania orzeczeń procedujących w sprawie Sądów w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku odwoławczym wskazać należy, że zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. okazał się nieuzasadniony. Wbrew twierdzeniom obrońcy uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji nie nosi cech lakoniczności. Sąd *ad quem* odniósł się do wszystkich argumentów wskazanych na etapie postępowania apelacyjnego, wskazując dlaczego uznał je za niezasadne. Nie pominął on w pisemnych motywach rozstrzygnięcia także i oceny opinii wydanej przez Instytut Ekspertyz

Sądowych wskazując, że jest ona jasna, pełna, rzeczowa i kompetentna oraz nie znajdując powodów do zakwestionowania jej prawidłowości.

Zgodnie z ustaloną w tym zakresie linią orzeczniczą Sądu Najwyższego o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. sąd uznaje za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała braki (por. np. postanowienie SN z dnia 16 listopada 2017 r., sygn. akt II KK 310.17). Obie wskazane powyżej sytuacje w niniejszej sprawie nie zaistniały.

Podobnie niezasadny okazał się drugi z zarzutów kasacji - naruszenia prawa materialnego - art. 178a § 4 k.k. Nie ulega wątpliwości fakt, że D.S. w momencie czynu, przy stwierdzonym stężeniu THC w wysokości 4,3 ng/ml, znajdował się „pod wpływem” środka odurzającego w stężeniu znacznie przekraczającym próg 2,5 ng/ml. Takie stężenie THC jest uznawane za powodujące zaburzenia psychomotoryczne w stopniu porównywalnym do alkoholu w stężeniu wyższym niż 0,5 promila. Analogicznie do takiej właśnie sytuacji nie powstaje potrzeba przeprowadzania dodatkowych badań w kontekście osobniczej tolerancji na działanie tego rodzaju środka odurzającego. Podkreślić należy przy tym słuszność konstatacji Sądu Okręgowego, iż dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w świetle znamion zarzucanego mu przestępstwa bez znaczenia jest ustalenie czy będąc pod wpływem środka odurzającego był on zdolny do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając przy tym skazanego stosownymi kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

a.ł